

a mérgező anyagok sokaságát, pusztítva a vizek élő világát, nem felüldítve, de megmérgezve a szomszédját oltani akaró embert és állatot egyaránt.

A legmeglepőbb azonban az, hogy mindezeknek az ember tudatában van és mégis panaszkodik. Elégületlenül kérdezi: miért nincs tisztaság körülöttem, holott én arra vágyom? Miért nincs elég kenyerelem, holott én minden nap azért dolgozom? Miért nem tiszta, üdítő poharamban a víz, holott én arra szomjazom?

Ezekre a kérdésekre a bibliai szavakon keresztül a teremtő Isten felel, csak meg kell értenünk azt, amit mond. Ő minket képére és hasonlatosságára teremtett, de ezen felül még meg is áldotta az embert azokkal a képességekkel, amelyekkel uralma alá tudta hajtani a földet, amelyet nekünk adott. A föld nem hálátlan. Bölcsönket ringatja és egykor koporsónkat is magába fogadja, tehát „ápol és eltakar“. Zöldellő fái árnyékukkal enyhét adnak az elfáradt vándornak, éltető levegőt a fulladozó tüdőnek, menedéket a dalos madárnak. Mélyből fakadó forrásai nem csak felüldítenek, de az élet lehetőségét biztosítják mindennek, ami életre teremtettet. Az emberi verejtékkel öntözött bázárdák megadják a mindennapi kenyeret, de mindezek el is várják mitőlünk a féltő, gondoskodó szeretetet.

Azért legyünk igazságosak azzal a földdel szemben, amellyel elénk adatott. Ne csak követeljünk tőle, de adjunk is neki, ha kell verejtékcseppeket, ha kell féltő gondoskodást, de mindig adjuk a szülőföld iránti törhetetlen szeretetet. Mert ha így tudunk a nekünk adott és Isten által megáldott földhöz viszonyulni, bizonyára hűséges és igaz munkásoknak fogunk az Úr szemei előtt bizonyulni, márpedig csak „az igazak öröklék a földet, és mindvégig rajta lakoznak“. Ámen.

SIMÉN DOMOKOS

SOK FEGYVERE VAN ISTENNEK

Ef 6,13

Jó lett volna, ha Isten úgy rendezte volna, hogy életünkben először a gonosz, a rossz napok köszöntöttek volna be és a végére a jó, a boldog napok tettek volna koronát. Vegyesen jönnek, válogatni nem lehet, elbujdosni sem tudunk előlük. A miénkek, a mi napjaink, a „nem szeretem“-ek is. Szerintünk ezek a rosszak.

Melyek a rossz napok? Azok, mikor vakvágányra fut értékrendszered. Mikor megzavarodik értelmekben és érzésvilágodban minden, ami addig világos és tiszta volt. Mikor összedőlnek életkirakatodat és raktárododat. Mikor ellentmondások betonfalába ütközöl.

Nem csak akkor, mikor pénzt, értéket veszítesz el.

Ilyenkor elvesz az értelem ítélete és elvesz a lélek nyugalma. Ezekután elvesz maga az ember, az emberség is. Elveszett élettekkkel van tele a világ. Ki az elveszett? Ki nem találja meg önmagát önmagában. Nincs belső és külső békéje. Feneketlen kútba ölte nyugalma.

Úgy érzi, nincs helye és otthona e világban. Az is elveszett önmaga számára, kit önmagával ellentmondásra, önmegtagadásra kényszerít az élet. Mintha vizes, agyagos, jégesűszamlós úton állna: nem tud megállni.

Miért? A ház akkor inog meg, ha a talaja, az alapján megcsúszik. Az ember akkor, ha nem szilárd a szellemi, lelki alapja. Hajlamosak vagyunk arra, hogy csak önmagunkban bizzunk. Mások embertársukban, összeköttetésekben, állásukban, diplomájukban bíznak. Van, aki a tegnapi jótettében bízik elfeledve, hogy az ma és holnap már értékvesztett valuta lesz. Mindez emberi számítás, reménység, szalmaszálba való kapaszkodás. Ilyenkor összeomlik a lélek frontja és az emberi ész is, lélek is a mindennapi fogságba kerül. Nem tud embernek maradni az ember. Céljavesztett lesz.

Mi a célunk? Az, hogy életküzdelmünk közt elsősorban nem ügyvédnek, orvosnak, tanárnak, mesternek, munkásnak vagy földművesnek, hanem embernek maradjunk meg minden körülmények között. Mivel harc az élet, küzdeni kell. Fegyver nélkül nem lehet. A mi fegyverünk Pál szerint Istené. Az Isten fegyvere nem okoz sebet, sérülést, halált. Az Isten fegyvere, mivel minket felruházott, csak lelki és szellemi. Példamutatóan Jézus vette fel és győzött ezekkel a fegyverekkel önmaga és a világ fölött. Példát adott.

Mik Isten fegyverei?

A hit, mely olyan töke, melyből minél több kölcsönt veszünk, annál inkább gyarapodik. Kell az életre.

A bizalom a másik fegyver, mely nem sért, hanem hidat ácsol ember és ember közé, ember és Isten felé. Bizalom nélkül nincs találkozás, nélkülözhetetlen az életben.

A szeretetet is ilyen fegyvernek mondjuk, mely után még vér nem folyt a történelemben. A szeretet egy olyan lánc, mely nem rabbá teszi a viselőjét, hanem összefűz és összetart kis és nagy embercsoportokat, kenyeret és jó szót, ruhát és segítséget ad.

A jóság, a megbocsátás, a hűség, a tisztesség, a jóakarát mind olyan kipróbált fegyverei Istennek, amelyek a mindennap zajlásában, kemény küzdelmében nélkülözhetetlen fegyverek, melyet nem az ember ellen, hanem Isten adományából az emberért adott nekünk a Teremtő, hogy megállhassunk emberként a nemszeretnem, vagy ahogy Pál mondja, a „gonosz” napon. Fegyverek, melyek megkülönböztetnek a létküzdelem állati-öszönös fog-köröm fegyvereitől, és embernek megmaradni kényszerítenek.

Vegyétek fel hát fegyvereiteket, amiket az Isten adott, hogy megállva a helyetek, megmaradhassatok. Amen.

ISTEN A MI SZÉP ÖRÖKSÉGÜNK

Zsolt 16,5a—6

Forgatva a régi iratok, oklevelek könyvét, a Székely Oklevéltárat, azt kell tapasztalnunk, hogy a legtöbb nyomunkat a letűnt századokban a birtok-perek örökítették meg. Fondorlaton és ravaszságon, hazugságon és kicsinyességen múlt az, hogy többet tudunk a néhai magunkról. Nem